

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.101 van 16 januari 2014
in de zaak A. 206.140/VII-38.636.**

In zake : José VERBEKE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dieter Verbeke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Blanchestraat 15, bus 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 augustus 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 27 juni 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 27 juni 2011, waarbij aan José Verbeke het recht wordt ontzegd om vuurwapens voorhanden te hebben, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 december 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dieter Verbeke, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van een Vlaams en een Waals jachtverlof. Hij bezit zeven geregistreerde jachtwapens. Sinds 1991 is hij aangesteld als bijzondere veldwachter in de regio Moeskroen.

3.2. Op 4 mei 2010 wordt door de lokale politie van de politiezone MIRA ten laste van verzoeker een proces-verbaal opgesteld wegens het illegaal vervoer van een vergunningsplichtig vuurwapen. De verbalisanten stellen vast dat in de wagen van verzoeker achter de zetels van de bestuurder en zijn passagier

binnen handbereik van beiden een geladen en "schietensklaar" geweer ligt. Achterin het voertuig zijn er tevens diverse soorten munitie aanwezig. Bovendien worden er in het voertuig overal, zowel in dozen als los op de grond, in de deuren en in de kofferruimte, patronen aangetroffen. Het kwetsieuze wapen en de bijhorende munitie worden door de politie in beslag genomen.

3.3. Op 17 juni 2011 geeft de procureur des Konings te Brugge aan de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen "gelet op het strafdossier" een ongunstig advies in verband met het wapenbezit van verzoeker.

3.4. De gouverneur van de provincie West-Vlaanderen beslist op 27 juni 2011 om aan verzoeker het recht te ontzeggen om vuurwapens alsook de bijhorende munitie te bezitten.

3.5. Verzoeker stelt administratief beroep in tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011.

3.6. Op 20 oktober 2011 bevestigt de procureur des Konings te Brugge zijn eerdere ongunstig advies.

3.7. Verzoeker en zijn raadsman worden op 23 april 2012 gehoord.

3.8. Op 27 juni 2012 verwerpt de minister van Justitie het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de provinciegouverneur tot ontzegging van zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben.

Dit is het thans bestreden besluit, dat steunt op de volgende motieven :

"Artikel 11 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens voorziet in een principiële vereiste van een vergunning voor het voorhanden hebben van alle vuurwapens en/of daarbij horende munitie.

De tweede alinea van hetzelfde artikel bepaalt dat indien blijkt dat het

voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren of de wettige reden ingeroepen om de vergunning te bekomen, niet meer bestaat, de bevoegde gouverneur bij gemotiveerde beslissing de vergunning kan beperken, schorsen of intrekken na het advies te hebben ingewonnen van de bevoegde procureur des Konings.

In een bestendige rechtspraak heeft het Hof van Cassatie het begrip openbare orde gedefinieerd als zijnde de waarden die de wezenlijke belangen van de staat raken en die in het privaatrecht de juridische grondslagen van de economische orde van de maatschappij bepalen.

Bovendien moet aan het begrip openbare orde hier een ruime interpretatie worden verleend, namelijk met inbegrip van de openbare veiligheid, de openbare rust en de openbare gezondheid.

De omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wet houdende de regelen van economische en individuele activiteiten met wapens bepaalt dat u moet voldoen aan alle voorwaarden. Dit wil zeggen dat de korpschef van de lokale politie bevoegd voor de verblijfplaats van de aanvrager een gunstig en gemotiveerd advies verstrekt. Dit advies heeft betrekking op de algemene moraliteit van de aanvrager alsook op het doorvoeren van een controle van de voorwaarden van art. 11, par. 3 van de wapenwet. Indien aan alle voorwaarden voldaan is moet de gouverneur de vergunning verlenen.

Het doel van de wapenwet van 8 juni 2006 is onder andere de samenleving te beschermen en het aantal ongelukken met wapens te verminderen.

Artikel 12 van dezelfde wet bepaalt dat houders van een jachtverlof, die lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is, evenals de daarbij horende munitie mogen voorhanden hebben, op voorwaarde dat hun strafrechtelijke antecedenten, hun kennis van de wapenwetgeving en hun geschiktheid om veilig een vuurwapen te hanteren zijn nagegaan.

Artikel 13 bepaalt dat indien blijkt dat het voorhanden hebben van de in artikel 12 bedoelde wapens de openbare orde kan verstoren, de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene het recht om het wapen voorhanden te hebben bij een met reden omklede beslissing kan beperken schorsen of intrekken. Dit doet hij na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings van het arrondissement waar de betrokkene zijn verblijfplaats heeft en volgens een procedure bepaald door de Koning.

Artikel 15 van het KB van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie bepaalt dat een particulier een vergunningsplichtig vuurwapen alleen mag vervoeren als de volgende voorwaarden worden nageleefd:

- 1° het wapen is ongeladen en de vervoerde magazijnen zijn leeg;
- 2° het wapen is onbruikbaar gemaakt door een veiligheidsslot of door het wegnemen van een voor zijn werking essentieel onderdeel;
- 3° het wapen wordt buiten het zicht en buiten handbereik vervoerd, in een geschikt en slotvaste koffer of etui;
- 4° de munitie wordt veilig verpakt vervoerd in een geschikte en slotvaste koffer of etui;
- 5° als het vervoer met de wagen gebeurt, worden de koffers of de etuis met het wapen en de munitie vervoerd in de slotvaste koffer van het voertuig. Deze

bepaling is niet van toepassing op het jachtterrein;
6° het voertuig blijft niet zonder toezicht achter.

Op 4 mei 2010 werd ten uwen laste het proces-verbaal met notificatie KO.36.L5.005108/2010 opgesteld door de lokale politie zone MIRA.

Volgende feiten werden vastgesteld door de verbalisanten :

Op 4/05/2010 omstreeks 00u30 reden de verbalisanten patrouille met hun dienstvoertuig in de Doornikseweg. Op zeker ogenblik zien zij tussen de velden op de openbare weg een voertuig in de richting van de Doornikseweg rijden. Even later keerde het voertuig terug van waar het kwam. De verbalisanten zetten de achtervolging in en kunnen het voertuig tot stilstand brengen via signalen met zwaailichten en siréne. Via de dispatchingcentrale Ciwes wordt vernomen dat het voertuig zou zijn tot stilstand gebracht in Bellegem, in de Grotestraat (West-Vlaanderen (...)). Bij het benaderen van het voertuig stelt een der verbalisanten vast dat er in het voertuig een geweer ligt. Het geweer ligt achter de zetels van de bestuurder en zijn passagier binnen handbereik van beiden. Het geweer is geladen en schietensklaar. Het voertuig heeft geen achterzetels en er wordt vastgesteld dat er achterin het voertuig een sterke lamp aanwezig is, diverse soorten munitie en rattenvergif. Wanneer de verbalisanten de bestuurder interpellieren omtrent de nachtelijke activiteit van beide heren, deelt hij mee dat hij jager is en dat hij momenteel een voorjaarstelling aan het doen is op hazen.

U hebt zich geïdentificeerd aan de hand van uw identiteitskaart als José VERBEKE en hebt aan de verbalisanten uw jachtverloven voor regio Vlaanderen en Wallonië getoond.

Tijdens de fouille van uw voertuig, een Range Rover Freelander met nummerplaat SEV150 werden er overal in het voertuig patronen gevonden. De patronen lagen zowel in dozen als los in het voertuig, hetzij op de grond, in de deuren of ook nog los in de kofferruimte.

Op diezelfde datum legde u omstreeks 1u57 in het Nederlands een verklaring af: 'op dinsdag 04/05/2010 omstreeks 00u30 bestuurde ik mijn voertuig zijnde een Range Rover Freelander met nummerplaat SEV150 in een zijstraat van de Doorniksesteenweg richting Wallonië op mijn jachtgebied. Op zeker ogenblik werd ik gevolgd door een politievoertuig en via de zwaailichten en de sirene aangemaand om het voertuig tot stilstand te brengen. Ik werd geïnterpelleerd over mijn activiteiten. Ik zei dat ik aan het lichten was om een voorjaarstelling te doen op hazen. In mijn voertuig lag achter de zetel van de bestuurder en de passagier een jachtwapen van het merk Ruger M77 Mark II met serienummer 785-12784 REM met daarbij volgende munitie: 24 patronen 22-250 REM WIN, 150 Cartucce jachtpatronen Cal. 12'.

Uit de inventaris van de in beslag genomen goederen weerhouden we dat het uiteindelijk gaat om een karabijn, Ruger M77, Mark II, serienummer 78512784, 23 patronen gladloopmunitie RC staalhagel, kal. 12, huls 70 zaad 5,32 gram, 18 patronen gladloopmunitie, kal. 12 FOB, loodhagel, huls 70 zaad 7,32 gram, 4 patronen gladloopmunitie SOLOGNAC, kal. 12, loodhagel huls 70 zaad 5,32 gram, patronen gladloopmunitie met extreem lange huls 70 mm, kal. 12, zaad 4,35 gram, 24 patronen karabijnkogel getrokken loop SAKO, kal. 22-250 REM soft/hollpoint, 100 patronen, gladloopmunitie FOB, kal. 12, loodhagel huls 70, zaak 1,32 gram.

Uit een brief ons toegestuurd door de lokale politie MIRA d.d. 10 januari 2012 weerhouden wij dat u op 4 mei 2010 omstreeks 00u30 niet gekleed was in het uniform van bijzonder wachter, dat u geen dienstkaart van bijzonder wachter heeft voorgelegd en dat u zich op geen enkel ogenblik als bijzonder wachter hebt bekend gemaakt (zie hiervoor het KB van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere wachters, artt.12, 15 en 16), ofschoon u in uw beroepschrift vermeldt dat u handelde als bijzondere wachter.

Als bijzondere wachter mag u echter enkel een wapen dragen bij de uitoefening van uw ambt (zie hiervoor : omzendbrief d.d. 29 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving, hfdst. 13, bijzondere wachters).

Bovendien kan u nooit bijzonder wachter zijn op uw eigen jachtterrein (zie hiervoor het Kb van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere wachters, art; 2, 9°).

Uit nazicht van de databank bijzondere veldwachters weerhouden we dat u in de provincie West-Vlaanderen niet gekend bent als bijzondere veldwachter.

Het document dat u voorlegt waarin staat dat u bijzonder veldwachter bent is gedateerd op 15 maart 1991, het weze 21 jaar oud, het is toepasselijk in de regio Moeskroen (Henegouwen) en geenszins in West-Vlaanderen. U legt documenten voor van 2010 waarin u wordt toegestaan om houtduiven, eksters en kraaien te bestrijden, doch in uw verklaring afgenomen op 4/05/2010 stelt u dat u hazen ging tellen.

Om die hazen te tellen was u bovendien uitgerust met een schietensklaar jachtwapen en met tenminste 150 stuks munitie.

Jagen op de haas is daarentegen slechts mogelijk vanaf oktober tot eind december en dat tussen zonsopgang en zonsondergang, dus alleszins niet op 4 mei 2010 omstreeks 00u30 's nachts en om hazen te tellen is er kennelijk geen schietensklaar wapen nodig.

Wat betreft de nietigheid van het proces-verbaal met notificatie KO.36.L5.005108/2010 opgesteld door de lokale politie MIRA dient gesteld worden dat de vaststellingen, bepaald via het dispatchingcentrum Ciwes, werden gedaan in Bellegem, derhalve in ééntalig Vlaamstalig taalgebied. Zelfs indien de vaststellingen werden gedaan in Dottenijs (Henegouwen), quod non, betreft het hier Franstalig gebied met faciliteiten voor Vlamingen. U woont te Bellegem, derhalve in West-Vlaanderen, dus kon u gebruik maken van de faciliteiten voor Vlamingen in de faciliteitengebieden.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat een proces-verbaal dat de taalwetgeving schendt absoluut nietig is; dit impliceert echter dat die nietigheid ambtshalve door de rechter dient te worden uitgesproken (zie hiervoor jura falconis, jg 39, 2002-2003, nr. 3, p. 337-377). In casu werd dit proces-verbaal geenszins door de rechter nietig verklaard, wel integendeel, het werd door de procureur des Konings te Brugge meegestuurd in zijn negatief advies d.d. 20 oktober 2011.

Over de motivering bij de intrekking van het jachtverlof kan de federale wapendienst geen uitspraak doen, gezien het hier materie betreft waarvoor de federale wapendienst niet bevoegd is.

Uw gedrag, het weze 's nachts rondrijden met een schietensklaar en onmiddellijk toegankelijk wapen, terwijl uw wagen vol munitie ligt impliceert een schending van de wapenwet en haar uitvoeringsbesluiten en brengt

bovendien de openbare orde, zoals ze hiervoor uitgebreid omschreven staat, in het gedrang. Aldus is de beslissing van de gouverneur van West-Vlaanderen d.d. 27 juni 2011 volkomen verantwoord".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en van de rechten van verdediging en het principe "audi alteram partem".

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat het hoorrecht werd geschonden, doordat hij, alvorens de provinciegouverneur een beslissing nam, niet werd opgeroepen om te worden gehoord, terwijl de beslissing van de provinciegouverneur hem raakt in zijn belangen en hem een manifest nadeel en schade berokkent. Volgens verzoeker blijkt uit de beslissing van de provinciegouverneur alsook uit de beslissing van de arrondissementscommissaris tot intrekking van zijn jachtverlof dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn argumenten, nu hij niet werd gehoord en hij het onderliggende proces-verbaal nooit heeft ontvangen. Bovendien meent verzoeker dat in beide beslissingen onvoldoende werd aangegeven waarin het precieze en concrete gevaar voor de openbare orde zou bestaan. Het is volgens hem niet duidelijk van wanneer de feiten dateren. Het feit dat hij in beroep wel werd gehoord, verandert hier naar zijn oordeel niets aan.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden doordat zowel de provinciegouverneur als de arrondissementscommissaris zich baseren op een proces-verbaal, dat niet in detail

wordt gespecificeerd en waarvan hij zelfs geen kopie heeft ontvangen. Hij stelt evenmin een kopie te hebben ontvangen van een eventueel verhoor, mocht dat al hebben plaatsgevonden. In zoverre de beslissing van de provinciegouverneur gewag maakt van een negatief advies van de procureur des Konings, werpt verzoeker op dat hij geen kennis heeft gekregen van het strafdossier, noch van het proces-verbaal, noch van het advies zelf, wat een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Pas na herhaalde verzoeken en nadat de beslissing van de provinciegouverneur werd genomen, zou hij een afschrift hebben gekregen van het proces-verbaal en het strafdossier. Aldus had hij geen zicht op wat hem strafrechtelijk werd verweten.

5. De verwerende partij antwoordt dat het middel geen betrekking heeft op het bestreden besluit, maar op de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 27 juni 2011 waartegen beroep werd aangetekend en waarover uitspraak werd gedaan in het bestreden besluit. De verwerende partij wijst op de devolutieve werking van het beroep, waardoor het hele onderzoek wordt overgedaan, zodat gebeurlijke gebreken in de beslissing van de provinciegouverneur niet meer ter zake doen.

Daarenboven wijst de verwerende partij erop dat verzoeker wel degelijk een kopie van het proces-verbaal van zijn verhoor heeft ontvangen en dat hij in de loop van de beroepsprocedure werd gehoord.

Beoordeling

6. Voor zover het middel gericht is tegen de beslissing van de arrondissementscommissaris van 6 september 2011 waarbij de jachtvergunning van verzoeker werd ingetrokken, is het middel niet ontvankelijk. Die beslissing maakt immers niet het voorwerp uit van het voorliggend annulatieberoep en de gebeurlijke onwettigheid van die beslissing kan ook niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit.

7. Voor zover het middel gericht is tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011, betreft de beroepsmogelijkheid, waarin artikel 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) voorziet, een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking. Dit betekent dat de minister van Justitie zich een eigen oordeel moet vormen over de zaak en de zaak definitief beslecht waarbij zijn beslissing in de plaats komt van de beslissing van de provinciegouverneur zodat deze geen rechtsgevolgen meer heeft. Er moet dan ook geen acht worden geslagen op mogelijke onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg zou zijn behept, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg worden gedekt door de beslissing in graad van beroep.

Het eerste middel is dienvolgens evenmin ontvankelijk voor zover het tegen de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011 is gericht.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

8. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 11 van de wapenwet, van artikel 3 van de motiveringswet en van het zorgvuldigheids-, het proportionaliteits-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker voert in de eerste plaats aan dat de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011 feitelijke grondslag mist in zoverre wordt gesteld dat het advies van de lokale politie ongunstig zou zijn en dat die beslissing een afdoende motivering zou inhouden om het jachtverlof van verzoeker in te trekken.

Hij is vervolgens van mening dat de motivering van het bestreden besluit faalt naar recht en onvoldoende draagkrachtig is. Hij stelt hierin dat het besluit verwijst naar artikel 11 van de wapenwet, terwijl uit artikel 12, 1°, van diezelfde wet volgt dat artikel 11 te dezen niet van toepassing is, aangezien hij jager is, over een geldige wapenvergunning beschikt, een blanco strafregister heeft, over de vereiste kennis van de wapenwetgeving beschikt en zijn geschiktheid om een vuurwapen te hanteren is nagegaan en voldoende is bevonden. Bovendien zou hij ook op basis van artikel 11, § 3, van de wapenwet aan alle wettelijke voorwaarden voldoen om een wapenvergunning te krijgen.

Voorts betoogt hij dat hij pas op 12 september 2011 kennis kon nemen van de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011, zodat hij niet begreep wat er ten grondslag lag aan de intrekking van zijn jachtverlof door de arrondissementscommissaris. Verzoeker stelt dat uit geen van beide beslissingen blijkt in welke omstandigheden de feiten plaatsvonden die worden aangevoerd om deze beslissingen te staven. In de beslissing van de arrondissementscommissaris van 6 september 2011 tot intrekking van zijn jachtverlof wordt immers slechts verwezen naar de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011, die op haar beurt verwijst naar een politie-interventie waarbij bepaalde vaststellingen zijn gedaan, zonder dat aan verzoeker een proces-verbaal of een bewijsstuk van de beweerde feiten en strafrechtelijke inbreuken werd overgemaakt. Aldus meent verzoeker dat de formele motiveringsplicht werd geschonden en dat hij zich niet heeft kunnen verweren.

Voor zover de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011 melding maakt van het negatief advies van de procureur des Konings van 17 juni 2011, merkt verzoeker op dat hij geen kennis heeft gekregen van het strafdossier, noch van de door de politie opgestelde processen-verbaal, noch van het door het openbaar ministerie gegeven advies, noch van de feiten die aan dit strafdossier ten grondslag lagen, zodat de formele motiveringsplicht ook op dit punt werd geschonden. Pas op 30 december 2011 en na het versturen van verschillende herinneringen aan het parket heeft hij een kopie ontvangen van het

strafdossier en het proces-verbaal. Aangezien in de beslissing van de provinciegouverneur van 27 juni 2011 slechts wordt verwezen naar het feit dat "betrokkene 's nachts werd betrapt op het rondrijden met een schietensklaar wapen binnen handbereik en met patronen die in de wagen rondslingeren" zonder dat details worden gegeven over de plaats, tijdstip en modaliteiten van de feiten, is volgens verzoeker niet aan de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker is daarenboven van mening dat niet concreet wordt aangetoond noch gemotiveerd waarin het gevaar voor de openbare orde zou kunnen bestaan, of waarom zijn jachtverlof en zijn recht om jachtwapens voorhanden te hebben worden ingetrokken. Een mogelijke onvoorzichtigheid impliceert immers niet "ipso facto" dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hij is van oordeel dat hij aan alle wettelijke vereisten van artikel 12, 1°, van de wapenwet voldoet, zodat de arrondissementscommissaris in zijn beslissing tot intrekking van het jachtverlof ten onrechte stelt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van voormeld artikel. Hij beklemtoont dat hij geen strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen noch veroordelingen voor inbreuken op de wapenwet.

Het feit dat de wapenwet eenmalig werd overtreden, is volgens verzoeker geen draagkrachtig motief om het bestreden besluit feitelijk en juridisch te onderbouwen. De verwerende partij dient immers rekening te houden met de argumenten die door de betrokkene zijn aangebracht en te motiveren welke omstandigheden een gevaar voor de openbare orde inhouden. Bovendien merkt verzoeker op dat de ingeroepen feiten dateren van 4 mei 2010, terwijl pas in 2011 een beslissing werd genomen, zodat het vermeende gevaar voor de openbare orde niet acuut was en dat hij zelfs nog een jachtverlof heeft gekregen voor het seizoen 2010-2011 en 2011-2012.

Ten slotte wijst verzoeker erop dat het strafdossier zonder gevolg werd geklasseerd, dat hij geen minnelijke schikking diende te betalen en dat zich sinds 2010 geen enkel incident meer heeft voorgedaan.

9. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat het middel niet ontvankelijk is voor zover het betrekking heeft op de beslissing van de provinciegouverneur.

Daarnaast merkt zij op dat verzoeker wel degelijk een kopie van het proces-verbaal van 4 mei 2010 heeft ontvangen.

Voorts betoogt de verwerende partij dat verzoeker ten onrechte stelt dat artikel 11 van de wapenwet de enige rechtsgrond zou vormen van het bestreden besluit. In dat besluit wordt immers ook verwezen naar de artikelen 12 en 13 van de wapenwet die een voldoende rechtsgrond vormen om het recht tot het voorhanden hebben van wapens in te trekken. Dat verzoeker nog steeds zou voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 11, § 2, en 12, 1°, van de wapenwet, doet volgens haar geen afbreuk aan het feit dat het wapenbezit van verzoeker een potentieel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Vervolgens merkt de verwerende partij op dat de concrete omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden wel degelijk blijken uit het bestreden besluit, dat de feiten die door de verbalisanten werden vastgesteld daarin uitvoerig zijn uiteengezet en dat bovendien bijkomende informatie werd verkregen van de lokale politie. Daarenboven zou in het bestreden besluit een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen de weergave van de feiten zoals vastgesteld door de verbalisanten en de eigen beoordeling ervan door de verwerende partij.

Volgens de verwerende partij wordt wel degelijk concreet aangetoond en gemotiveerd waarin het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid zou kunnen bestaan. Zij stelt dat haar beslissing steunt op informatie die werd verstrekt door de procureur des Konings en de betrokken politiezone en

meent dat de omstandigheid dat verzoeker niet werd veroordeeld en geen boete kreeg, geen afbreuk doet aan het bestaan van de feiten, die in overweging kunnen worden genomen. Zij besluit dat het vertrouwen in verzoeker, als jager en als bijzondere veldwachter, werd geschonden door de aanwezigheid van een "schietensklaar" wapen en rondslingerende munitie en patronen in diens wagen, wat in strijd is met de regelgeving betreffende het transport van vuurwapens en munitie.

10. Verzoeker dupliceert dat hij niet kon weten dat de beslissingen van de provinciegouverneur en van de arrondissementscommissaris betrekking hadden op de feiten van 4 mei 2010, aangezien in die beslissingen noch de feiten, noch de datum ervan worden vermeld.

Volgens hem kan het bestreden besluit het ontbreken van de vermelding van de feitelijke omstandigheden in de beslissing van de provinciegouverneur niet rechtzetten, aangezien de schending van zijn recht van verdediging door de initiële beslissing nadien niet meer kan worden hersteld.

Daarnaast stelt verzoeker dat de vermelding van de artikelen 12 en 13 van de wapenwet als rechtsgrond van het bestreden besluit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij zich op een kringredenering beroept, aangezien het gevaar voor de openbare orde niet wordt gemotiveerd, terwijl verzoeker aan alle voorwaarden voldoet van de artikelen 11 en 12 van de wapenwet.

Voorts meent hij dat het bestreden besluit tegen alle redelijkheid ingaat, nu hij nooit is veroordeeld, vóór september 2011 ieder jaar een jachtverlof kreeg en onbesproken was, zoals blijkt uit het advies van het parket van Kortrijk van 25 juli 2008.

Het potentieel gevaar voor de openbare orde moet volgens verzoeker als miniem en onbestaande worden beschouwd, nu het openbaar

ministerie het niet nodig achtte een strafrechtelijke procedure op te starten of een minnelijke schikking voor te stellen en dus niet in een definitief vonnis werd vastgesteld dat verzoeker een potentieel gevaar voor de openbare orde vormt. Daarnaast zou de verwerende partij niet duidelijk maken op welke wijze de algemene moraliteit van verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde, te meer daar hij een blanco strafregister heeft.

Vervolgens merkt verzoeker op dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert, uit foto's van het voertuig blijkt dat het wapen niet zichtbaar was van buitenaf en het niet binnen handbereik lag, aangezien men eerst uit het voertuig moest stappen om het jachtwapen van achter de voorzetels te kunnen halen.

Ten slotte wijst hij erop dat hij op grond van het besluit van de Waalse regering van 11 mei 2006 waarbij de openings-, sluitings- en schorsingsdatums voor de jacht van 1 juli 2006 tot 30 juni 2011 vastgelegd worden (hierna : besluit van de Waalse regering van 11 mei 2006) gerechtigd was om een jachtwapen bij zich te hebben om onder meer vossen en wilde katten te verdelgen.

Beoordeling

11. In zoverre het tweede middel kritiek uitoefent op de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 27 juni 2011 tot intrekking van verzoekers recht om vuurwapens voorhanden te hebben en op de beslissing van de arrondissementscommissaris van 6 september 2011 tot intrekking van zijn jachtverlof, is het middel, gelet op hetgeen werd uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel, onontvankelijk.

12. Artikel 3 van de motiveringswet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Dat de motivering "afdoende" moet zijn, impliceert, enerzijds, dat de opgelegde

motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de bestreden beslissing, en, anderzijds, dat zij draagkrachtig moet zijn, wat betekent dat de motieven de beslissing moeten kunnen dragen.

13. In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat in de motivering van het bestreden besluit geen melding mocht worden gemaakt van artikel 11 van de wapenwet omdat die bepaling niet van toepassing is op personen die, zoals verzoeker, houder zijn van een jachtverlof, wordt in het bestreden besluit eveneens verwezen naar artikel 13 van de wapenwet, op grond waarvan de gouverneur, en in beroep de minister van Justitie, het recht om een jachtwapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing kan beperken, schorsen of intrekken indien blijkt dat het voorhanden hebben van de wapens door de houder van een jachtverlof de openbare orde kan verstoren.

14. Ten aanzien van de beoordeling van het gevaar dat een betrokkene betekent voor de openbare orde, voor zichzelf of voor anderen, beschikken de gouverneur, en de minister van Justitie die zich hierover in beroep dient uit te spreken, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde is het niet vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat het bezit van het wapen door de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, volstaan.

Te dezen heeft de minister van Justitie bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde rekening gehouden met het advies van de procureur des Konings en op basis van het ten laste van verzoeker opgestelde strafdossier geoordeeld dat het wapenbezit van verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde. In het bestreden besluit wordt onder meer gesteld als volgt :

"Uw gedrag, het weze s' nachts rondrijden met een schietensklaar en onmiddellijk toegankelijk wapen, terwijl uw wagen vol munitie ligt impliceert een schending van de wapenwet en haar uitvoeringsbesluiten en brengt

bovendien de openbare orde, zoals ze hiervoor uitgebreid omschreven staat, in het gedrang".

15. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wordt in het bestreden besluit uitvoerig gemotiveerd waarom de verwerende partij tot de vaststelling van de feiten is gekomen. Er wordt vooreerst op gedetailleerde wijze verwezen naar de vaststelling van de verbalisanten in het proces-verbaal dat op 4 mei 2010 ten laste van verzoeker werd opgesteld wegens illegaal vervoer van een vuurwapen en munitie. Tevens steunt de verwerende partij op het feit dat verzoeker niet gekleed was in het uniform van bijzondere veldwachter op het ogenblik van de feiten, dat hij geen dienstkaart van bijzondere veldwachter toonde en dat hij zich niet als bijzondere veldwachter heeft bekendgemaakt. Er wordt ook vastgesteld dat hij op het ogenblik van de feiten niet gerechtigd was om op hazen te jagen en dat voor de telling van hazen geen schietensklaar wapen vereist is.

Overigens betwist verzoeker de vastgestelde feiten niet, nu hij op 4 mei 2010 zelf verklaarde :

"(...) In mijn voertuig lag achter de zetel van de bestuurder en de passagier een jachtwapen (...). Ik neem er kennis van dat tijdens het vervoer vuurwapens ongeladen en verpakt dienen te zijn in een afgesloten koffer of voorzien van een trekkersslot of equivalente beveiliging. Dit was niet het geval, het wapen werd door jullie geladen aangetroffen. (...)".

Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald naar arrest nr. 214.493 van 7 juli 2011, is gelet op het voorgaande dan ook niet relevant, gezien de verzoeker in die zaak de kwestieuze feiten steeds heeft ontkend en door de verbalisanten niet werd vastgesteld dat de feiten door die verzoeker werden gepleegd.

16. Wat het gevaar voor de openbare orde betreft, wordt in het bestreden besluit bovendien verwezen naar de voorschriften van artikel 15 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie

(hierna : koninklijk besluit van 24 april 1997), waarin de voorwaarden zijn bepaald die bij het vervoer van een vergunningsplichtig wapen moeten worden nageleefd. De miskenning van die voorschriften bij het vervoer van vuurwapens kan als een risico voor de openbare orde worden beschouwd.

17. Voor zover verzoeker het onredelijk acht dat een eenmalige overtreding in 2010 leidt tot de ontzegging van zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben, is de nonchalante wijze waarop hij 's nachts met zijn wapen en de munitie rondrijdt door de verwerende partij terecht als een gevaar voor de openbare orde en veiligheid beschouwd. Dit geldt des te meer nu verzoeker als bijzondere veldwachter bijzonder goed op de hoogte behoorde te zijn van de geldende regelgeving.

18. Ten slotte wordt de stelling van verzoeker dat hij geen kennis heeft gekregen van het strafdossier, de processen-verbaal, het advies van het openbaar ministerie of de feiten die eraan ten grondslag liggen, niet bijgevalen. Blijkens het proces-verbaal, ondertekend door verzoeker, ontving hij een kopie van het proces-verbaal van zijn verhoor. Ook van de overige documenten heeft verzoeker een kopie ontvangen, namelijk met een schrijven van 23 april 2012 waarbij zijn dossier aan zijn raadsman werd overgemaakt.

Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

19. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 13 van de wapenwet, van artikel 3 van de motiveringswet, van het zorgvuldigheids-, het proportionaliteits-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van de scheiding der machten.

Verzoeker voert vooreerst aan dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat het advies van de procureur des Konings werd gevraagd en dit volgens de wettelijke procedure. Verzoeker stelt dat de wapenwet tot het strafrecht behoort, zodat het, op straffe van schending van het beginsel van de scheiding der machten, niet tot de bevoegdheid van de minister of de provinciegouverneur behoort om te bepalen of iemand de strafwet heeft geschonden. Hij is daarom van oordeel dat de provinciegouverneur en de minister van Justitie hun wettelijke bevoegdheden hebben overschreden, aangezien zij hebben geoordeeld dat verzoeker de strafwet niet heeft gerespecteerd. Dit zou des te meer gelden, nu het dossier van verzoeker zonder gevolg is geklasseerd en hij nooit strafrechtelijk werd veroordeeld.

Vervolgens stelt hij dat artikel 3 van de motiveringswet is geschonden, doordat het bestreden besluit de werkelijke juridische en feitelijke overwegingen niet vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Daarenboven zou de beslissing van de provinciegouverneur kennelijk onredelijk zijn.

20. De verwerende partij antwoordt dat, hoewel niet formeel vermeld in het bestreden besluit, het advies van de procureur des Konings bekend was aan verzoeker, aangezien diens raadsman een kopie van het volledige dossier heeft gekregen waarin alle nuttige informatie, waaronder het advies van de procureur des Konings van 20 oktober 2011, was opgenomen. Verzoeker zou overigens niet aantonen waarom het niet vermelden van het advies tot de nietigheid van het bestreden besluit zou moeten leiden.

De verwerende partij stelt voorts dat zij bij de beoordeling van het beroep niet is overgegaan tot de kwalificatie van de feiten conform de strafwet, maar dat zij enkel het gedrag van verzoeker en de feiten heeft beoordeeld. Op geen enkele manier zou zij zich de bevoegdheid van de rechterlijke macht hebben toegeëigend.

Zij argumenteert dat het bestaan van een blanco strafregister en de afwezigheid van enige vervolging, niet beletten dat ten laste van een jager of een

wapenbezitter feiten kunnen worden vastgesteld die een potentieel risico inhouden voor de openbare orde en veiligheid. Het bestaan van een misdrijf of een poging daartoe is volgens haar niet vereist, terwijl feiten bovendien buiten de strafrechtelijke sfeer kunnen liggen.

21. Verzoeker dupliceert dat het feit dat in het kader van de beroepsprocedure alsnog de feitelijke elementen en de juridische verantwoording zijn meegedeeld, geen afbreuk doet aan het gegeven dat deze niet werden vermeld in de initiële beslissing van de provinciegouverneur, zodat zijn recht van verdediging werd geschonden.

Beoordeling

22. In zoverre verzoeker in het derde middel opnieuw kritiek uitoefent op de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 27 juni 2011, is het middel, gelet op wat werd uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel, onontvankelijk.

23. Uit het administratief dossier, waarvan op 23 april 2012 een kopie aan de raadsman van verzoeker werd overgemaakt, blijkt dat de minister van Justitie op 27 september 2011 aan de procureur des Konings te Kortrijk om een gemotiveerd advies heeft verzocht, alsook om mededeling van een kopie van het strafblad, de eventuele processen-verbaal en de vonnissen en arresten ten laste van verzoeker. De procureur des Konings te Brugge heeft vervolgens bij brief van 20 oktober 2011 zijn advies en een kopie van de gevraagde documenten aan de minister toegezonden. Het feit dat daarvan in het bestreden besluit geen melding wordt gemaakt, tast de regelmatigheid van de beslissing niet aan.

24. Wat betreft de kritiek dat het beginsel van de scheiding der machten zou zijn miskend, zijn de provinciegouverneur, en in beroep de minister van Justitie, op grond van de artikelen 11, § 1, en 13 van de wapenwet bevoegd om te oordelen of iemands wapenbezit verenigbaar is met de openbare orde. Dat die

overheden daarbij feiten in aanmerking nemen die mogelijk ook aanleiding kunnen geven tot strafrechtelijke vervolging, houdt geen schending in van het beginsel van de scheiding der machten.

Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

25. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van "de verbindende kracht van de wetgeving, meer bepaald van de Ministeriële Omzendbrief dd 08.06.2006", van artikel 3 van de motiveringswet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van de scheiding der machten, alsook uit bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoeker voert aan dat het bestreden besluit mede steunt op de omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wapenwet (hierna : omzendbrief van 8 juni 2006), die echter geen bindende kracht heeft ten aanzien van de burgers. Volgens verzoeker worden op die manier voorwaarden aan de wet toegevoegd.

Hij merkt ook op dat indien deze omzendbrief toch van toepassing zou zijn, hij in elk geval voldoet aan de voorwaarden erin.

De onachtzaamheid en het feit dat hij eenmalig de wapenwet niet heeft gerespecteerd, is volgens hem onvoldoende om de beslissing te dragen, zeker nu op geen enkele wijze wordt aangetoond dat hij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

26. De verwerende partij antwoordt dat het bestreden besluit steunt op de artikelen 11, 12 en 13 van de wapenwet en niet op de omzendbrief van 8 juni 2006. Bovendien zou verzoeker niet aangeven welke voorwaarden aan de wapenwet zouden zijn toegevoegd.

27. Verzoeker dupliceert dat in het bestreden besluit duidelijk en formeel wordt vermeld dat hij aan de voorwaarden van de omzendbrief van 8 juni 2006 moet voldoen, zodat de indruk ontstaat dat er bijkomende voorwaarden zijn bepaald in die omzendbrief. Aldus meent verzoeker dat wel degelijk wordt gepoogd om de rechtsgrond van het bestreden besluit uit te breiden.

Beoordeling

28. Het bestreden besluit steunt op artikel 13 van de wapenwet, op grond waarvan het recht om vuurwapens voorhanden te hebben aan verzoeker kan worden ontzegd indien blijkt dat het voorhanden hebben van de in artikel 12 bedoelde wapens de openbare orde kan verstoren.

Verzoeker verduidelijkt niet welke bijkomende voorwaarden door de omzendbrief van 8 juni 2006 aan de wapenwet zouden zijn toegevoegd.

Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de overheid op grond van artikel 13 van de wapenwet beschikt, heeft de verwerende partij wettig kunnen oordelen dat het feit dat verzoeker 's nachts rondrijdt met een "schietensklaar" en onmiddellijk toegankelijk wapen, terwijl zijn wagen vol munitie ligt, een gevaar oplevert voor de openbare orde.

Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

29. Het vijfde middel is afgeleid uit de schending van artikel 15 van het koninklijk besluit van 24 april 1997, van artikel 3 van de motiveringswet en van het zorgvuldigheids-, het proportionaliteits-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker voert aan dat hij als jager en als bijzondere veldwachter met vergunningen op het Waals grondgebied gerechtigd was om zich op het jachtterrein te bevinden, dat hij geen vergunning tot wapendracht nodig heeft tijdens de uitvoering van zijn dienst als bijzondere veldwachter, dat het wapen ongeladen was en buiten handbereik en uit het zicht werd vervoerd, dat hij gerechtigd was zich te verplaatsen op het jachtterrein en dit zonder dat de munitie en het wapen in een slotvaste koffer moesten worden vervoerd en dat hij zijn voertuig niet zonder toezicht heeft gelaten. Aldus meent hij de voorwaarden van artikel 15 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 te hebben nageleefd.

Vervolgens stelt hij dat er eigenlijk geen sprake is van het vervoer van een wapen in de zin van voormeld koninklijk besluit, aangezien hij zich op het ogenblik van de feiten op zijn jachtterrein bevond en dit binnen de wettelijk voorziene uren, zoals bepaald in het besluit van de Waalse regering van 11 mei 2006. Bovendien zou hij als bijzondere veldwachter de bevoegdheid hebben om zich ook buiten de voorziene uren op de jachtterreinen te begeven om de nodige controles uit te oefenen.

Met deze elementen werd volgens verzoeker echter geen rekening gehouden, noch werd erop geantwoord.

30. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker tijdens de vaststellingen niet aanwezig was in de hoedanigheid van bijzondere veldwachter, aangezien hij dat statuut niet kan bezitten op zijn eigen jachtterrein, hij aan de verbalisanten geen melding heeft gemaakt van deze hoedanigheid en de ermee samenhangende activiteiten en hij geen dienstkaart heeft getoond noch een uniform droeg. Bovendien reed verzoeker 's nachts rond met een wapen, terwijl het hem dan niet toegelaten was om te jagen.

Ook wijst de verwerende partij erop dat de vaststelling is gebeurd in Bellegem, in de provincie West-Vlaanderen, waar de Waalse jachtwetgeving niet van toepassing is.

31. Verzoeker dupliceert dat de feiten niet werden vastgesteld in Bellegem, maar dat uit het strafdossier onbetwistbaar blijkt dat de vaststellingen werden gedaan te Dottenijs, zodat hij wel degelijk gerechtigd was om een jachtwapen bij zich te hebben en dit ook te gebruiken, bijvoorbeeld om vossen, konijnen of wilde katten te verdelgen. Hij stelt dan ook op het terrein aanwezig te zijn geweest in de hoedanigheid van jager. Het bestreden besluit zou met dit gegeven echter geen rekening hebben gehouden.

Beoordeling

32. Artikel 21 van de wapenwet luidt als volgt :

"Het vervoeren van vuurwapens is slechts toegelaten aan :

(...)

2° houders van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen en personen bedoeld in artikel 12, evenals vervoerders van vrij verkrijgbare vuurwapens, voorzover de wapens vervoerd worden tussen hun woonplaats en hun verblijfplaats, of tussen hun woon- of verblijfplaats en de schietstand of het jachtterrein, of tussen hun woon- of verblijfplaats en een erkende persoon. Tijdens het vervoer dienen de vuurwapens ongeladen en verpakt te zijn in een afgesloten koffer, of voorzien te zijn van een trekkerslot of een equivalente beveiliging;

(...)"

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 bepaalt :

"Een particulier mag een vergunningsplichtig wapen alleen vervoeren als de volgende voorwaarden worden nageleefd :

- 1° het wapen is ongeladen en de vervoerde magazijnen zijn leeg;
- 2° het wapen is onbruikbaar gemaakt door een veiligheidsslot of door het wegnemen van een voor zijn werking essentieel onderdeel;
- 3° het wapen wordt buiten het zicht en buiten handbereik vervoerd, in een geschikte en slotvaste koffer of etui;
- 4° de munitie wordt veilig verpakt vervoerd in een geschikte en slotvaste koffer of etui;
- 5° als het vervoer met de wagen gebeurt, worden de koffers of de etuis met het wapen en de munitie vervoerd in de slotvaste koffer van het voertuig. Deze bepaling is niet van toepassing op het jachtterrein;
- 6° het voertuig blijft niet zonder toezicht achter".

33. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit het bestreden besluit en de stukken van het administratief dossier dat hij niet voldeed aan de voormelde voorwaarden. Het wapen was immers geladen, hetgeen verzoeker blijkens het proces-verbaal van 4 mei 2010 ook zelf heeft verklaard :

"(...) In mijn voertuig lag achter de zetel van de bestuurder en de passagier een jachtwapen (...). Ik neem er kennis van dat tijdens het vervoer vuurwapens ongeladen en verpakt dienen te zijn in een afgesloten koffer of voorzien van een trekkersslot of equivalente beveiliging. Dit was niet het geval, het wapen werd door jullie geladen aangetroffen. (...)".

Voorts heeft verzoeker aan de verbalisanten verklaard dat hij op het ogenblik van de vaststellingen een voorjaarsstelling op hazen uitvoerde. Hij heeft geen melding gemaakt van het feit dat hij op jacht was of dat hij zijn functie van bijzondere veldwachter uitoefende.

34. Verzoeker betwist dat hij een wapen "vervoerde" in de zin van de voornoemde bepalingen, nu hij op het moment van de feiten als jager op zijn jachtterrein aanwezig was en dit binnen de wettelijk voorziene uren, zodat hij over een "schietensklaar" wapen mocht beschikken.

Volgens de artikelen 11, 13 en 16 van het besluit van de Waalse regering van 11 mei 2006 mag de loerjacht op houtsnippen en wilde eenden vanaf een halfuur vóór zonsopgang tot een halfuur na zonsondergang beoefend worden en mag de loerjacht op konijnen, wilde katten en vossen worden beoefend tot één uur na zonsondergang.

Volgens artikel 14 van het besluit van de Waalse regering van 18 oktober 2002 waarbij de vernietiging van sommige soorten wild mogelijk gemaakt wordt, mag de vernietiging van vossen en verwilderde katten met een vuurwapen alleen plaatsvinden tussen één uur vóór zonsopgang en één uur na zonsondergang. Ook de vernietiging van konijnen mag volgens artikel 19 van hetzelfde besluit slechts plaatsvinden vanaf één uur vóór zonsopgang tot één uur na zonsondergang.

Verzoeker kan zich bijgevolg niet op die bepalingen beroepen om te stellen dat hij als jager een wapen mocht dragen. Verzoeker werd immers 's nachts om 0.30 u met het geladen wapen aangetroffen, op een tijdstip dat het hem hoe dan ook niet was toegestaan om te jagen.

Bovendien reed verzoeker luidens het proces-verbaal op de openbare weg. Wanneer een particulier - ook een jager - zich verplaatst naar zijn jachtterrein en een vergunningsplichtig wapen over de weg in een voertuig vervoert, dient hij te voldoen aan de veiligheidsvoorschriften van artikel 21 van de wapenwet en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 24 april 1997. Blijkens het bestreden besluit en de stukken van het administratief dossier was dat te dezen niet het geval, nu het wapen geladen was, het zichtbaar en binnen handbereik in de auto lag en de munitie rondslingerde in het voertuig.

35. Artikel 14 van het koninklijk besluit van 8 januari 2006 tot regeling van het statuut van de bijzondere veldwachters bepaalt dat de bijzondere veldwachter door zijn aansteller in het bezit mag worden gesteld van een lang vuurwapen ontworpen voor de jacht zoals bedoeld in de wapenwet. De bijzondere

veldwachter mag dit geweer slechts dragen tijdens de uitvoering van zijn dienst en voor zover hij de hem door de gewestelijke overheden toegekende bevoegdheden daadwerkelijk uitoefent.

Volgens de artikelen 13, 15 en 16 van hetzelfde koninklijk besluit draagt de bijzondere veldwachter tijdens de uitoefening van zijn functie een legitimatiekaart en een donkergroene parka, polo of hemd, pull, broek en pet en is zijn uniform voorzien van de legitimatiekaart of een herkenningsteken waarop ten minste zijn naam, de provincie en het nummer van zijn erkenningsdossier worden vermeld.

Zoals in het bestreden besluit wordt vermeld, blijkt uit een brief van 10 januari 2012 van de lokale politie van de politiezone MIRA dat verzoeker op 4 mei 2010 omstreeks 0.30 u niet gekleed was in het voorziene uniform van bijzondere veldwachter, hij geen dienstkaart van bijzondere veldwachter heeft voorgelegd en hij zich niet als bijzondere veldwachter heeft bekendgemaakt.

Verzoeker kan zich dan ook niet op zijn hoedanigheid van bijzondere veldwachter beroepen om te stellen dat hij gerechtigd was om een vuurwapen te dragen.

36. Gelet op wat voorafgaat, is het voor het onderzoek van het middel zonder belang of verzoeker zich op het ogenblik van de vaststellingen bevond op het grondgebied van Dottenijs (provincie Henegouwen), dan wel op het grondgebied van Bellegem (provincie West-Vlaanderen).

Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Standpunt van de partijen

37. Het zesde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van de motiveringswet en van het zorgvuldigheids-, het proportionaliteits-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de wapenwetgeving niet op gelijke wijze wordt toegepast over het hele Belgische grondgebied, aangezien die wetgeving in de provincie West-Vlaanderen "met een hogere en hardere gestrengheid" wordt toegepast, zodat niet alle Belgen gelijk worden behandeld.

38. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet aantoont en zelfs niet aannemelijk maakt dat dezelfde feiten op een andere wijze zouden worden beoordeeld in andere provincies.

39. Verzoeker verwijst in zijn memorie van wederantwoord naar de parlementaire voorbereiding van de wapenwet en naar de rechtspraak van de Raad van State, die vereisen dat de wapenwetgeving overal op gelijke wijze wordt toegepast. Hij blijft van oordeel dat die wetgeving in de provincie West-Vlaanderen met meer gestrengheid wordt toegepast, wat voor de wapenbezitters rechtsonzekerheid en bijkomende kosten met zich meebrengt, aangezien zij zich telkens tot de minister van Justitie moeten wenden.

Beoordeling

40. Verzoeker toont niet concreet aan, maakt zelfs niet aannemelijk, dat hij in verband met de ten laste gelegde feiten anders werd behandeld dan personen die zich in een gelijke situatie bevinden, maar in een andere provincie wonen.

Het zesde middel mist feitelijke grondslag en wordt bijgevolg als zodanig verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien januari tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin